

Židům

¹ Èastokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého, ² Kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil. ³ Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem mocnosti své, očištění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech, ⁴ Tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně obdržel. ⁵ Nebo kterému kdy z andělů řekl: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opět: Já budu jemu Otcem, a on mi bude Synem? ⁶ A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží. ⁷ A o andělích zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a služebníky své plamen ohně; ⁸ Ale k Synu dí: Stolice tvá, ó Bože, trvá na věky věků, berla pravosti jestiž berla království tvého. ⁹ Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl jsi nepravosti, protož pomazal tebe, ó Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad spoluúčastníky tvé. ¹⁰ A opět: Ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a dila rukou tvých jsouť nebesa. ¹¹ Onať pominou, ty pak zůstáváš; a všechna jako roucho zvetšejí, ¹² A jako oděv svineš je, i budouť změněna. Ale ty jsi vždycky tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou. ¹³ A kterému kdy z andělů

řekl: Sed' na pravici mé, dokavadž nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých? ¹⁴ Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posílání bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?

2

¹ Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slýchali, aby nám to nevymizelo. ² Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušství vzalo spravedlivou odměnu pomsty, ³ Kterakž my utečeme, takového zanedbávajíce spasení? Kterézto nejprvé začalo vypravováno býti skrze samého Pána, od těch pak, kteříž Pána slýchali, nám utvrzeno jest. ⁴ Ěmuž i Bůh svědectví vydával skrze divy a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem svatým, podle vůle své. ⁵ Nebo nepoddal andělům okršlku země budoucího, o kterémž mluvíme. ⁶ Osvědčilť jest pak na jednom místě jeden, řka: Co jest člověk, že naň pomníš, aneb syn člověka, že na něj patříš. ⁷ Maličkos jej menšího andělů učinil, slávou a ctí korunoval jsi ho, a ustanovil jej nad dílem rukou svých. ⁸ Všecko jsi podmanil pod nohy jeho. A kdyžť jest jemu všecko poddal, tedy ničeho nezanechal nepodmaněného jemu. Ačkoli nyní ještě nevidíme, aby jemu všecko poddáno bylo. ⁹ Ale toho maličko nižšího andělů, vidíme Ježíše, pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti. ¹⁰ Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož

jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny přiveda k slávě, vůdce spasení jejich skrze utrpení dokonalého učinil. ¹¹ Nebo i ten, jenž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími, ¹² Řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění prozpěvovati budu tobě. ¹³ A opět: Já budu v něm doufati. A opět: Aj, já a dívky, kteréž dal mi Bůh. ¹⁴ Poněvadž tedy dívky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládařství smrti, to jest ďábla, ¹⁵ A aby vysvobodil ty, kteřížto bázní smrti po všecken čas života svého podrobeni byli v službu. ¹⁶ Neboť nepřijal andělů, ale símě Abrahamovo přijal. ¹⁷ A protož ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl a věrný nejvyšší kněz v tom, což by u Boha k očištění hříchů lidu jednáno býti mělo. ¹⁸ Nebo že jest i sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

3

¹ A protož, bratří svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše, ² Věrného tomu, kdož jej ustanovil, jako i Mojžíš byl věrný ve všem domě jeho. ³ Tím větší zajisté slávy tento nad Mojžíše jest hoden, čím větší má čest stavitel nežli sám dům. ⁴ Nebo všeliký dům ustaven bývá od někoho, ten pak, kdož všechny

tyto věci ustavěl, Bůh jest. ⁵ A Mojžíš zajisté věrný byl v celém domě jeho, jako služebník, na osvědčení toho, což potom mělo mluveno býti. ⁶ Ale Kristus, jakožto Syn, vládne nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme. ⁷ Protož jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, ⁸ Nezatvrzujtež srdcí svých, jako při onom popouzení Boha v den pokušení toho na poušti; ⁹ Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusiliť jsou mne, a viděli skutky mé po čtyřidceti let. ¹⁰ Protož hněviv jsem byl na pokolení to, a řekl jsem: Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých. ¹¹ Takže jsem přísáhl v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí mé. ¹² Viztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé, a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého. ¹³ Ale napomínejte se vespolek po všecky dny, dokavadž se dnes jmenuje, aby někdo nebyl zatvrzen oklamáním hřícha. ¹⁴ Účastníci zajisté Krista učinění jsme, jestliže však ten počátek podstaty až do konce pevný zachováme. ¹⁵ Protož dokudž se říká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako při onom popouzení Boha. ¹⁶ Nebo někteří slyševše, popouzeli ho, ale ne všickni, jenž vyšli z Egypta skrze Mojžíše. ¹⁷ Na které se pak hněval čtyřidceti let? Zdali ne na ty, kteříž hřešili, jejichžto těla padla na poušti? ¹⁸ A kterým zapřisáhl, že nevejdou do odpočinutí jeho? Však těm, kteříž byli neposlušní. ¹⁹ A

vidíme, že jsou nemohli vjíti pro nevěru.

4

¹ Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjíti do odpočinutí jeho, neopozdil se někdo z vás. ² Nebo i nám zvěstováno jest, jako i oněmno, ale neprospěla jim řeč slyšená, nepřipojená k víře, když slyšeli. ³ Neboť vcházíme v odpočinutí my, kteříž jsme uvěřili, jakož řekl: Protož jsem přísáhl v hněvě svém, žeť nevejdou v odpočinutí mé, ačkoli dávno odpočinul Bůh, hned po vykonání skutků od ustanovení světa. ⁴ Nebo pověděl na jednom místě o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh dne sedmého ode všech skutků svých. ⁵ A tuto zase: Že nevejdou v odpočinutí mé. ⁶ A poněvadž vždy na tom jest, že někteří mají vjíti do něho, a ti, kterýmž prvé zvěstováno jest, nevešli pro svou nevěru, ⁷ Opět ukládá den jakýsi, Dnes, pravě skrze Davida, po takovém času, jakož řečeno jest, Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých. ⁸ Nebo byť byl Jozue v odpočinutí je uvedl, nebyť by potom mluvil o jiném dni. ⁹ A protož zůstáváť svátek lidu Božímu. ¹⁰ Neb kdožkoli všel v odpočinutí jeho, takéť i on odpočinul od skutků svých, jako i Bůh od svých. ¹¹ Snažmež se tedy vjíti do toho odpočinutí, aby někdo neupadl v týž příklad nedověry. ¹² Živát jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě straně ostrý, a dosahujeť až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce.

¹³ A není žádného stvoření, kteréž by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše. ¹⁴ Protož majíce nejvyššího kněze velikého, kterýžto pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež vyznání naše. ¹⁵ Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu. ¹⁶ Přístupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.

5

¹ Všelický zajisté nejvyšší kněz z lidu vzatý za lidi bývá postaven v těch věcech, kteréž u Boha mají jednány býti, totiž aby obětoval i dary i oběti za hříchy, ² Kterýž by mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími, jsa i sám obklíčen nemocí. ³ A pro ni povinen jest, jakož za lid, tak i za sebe samého obětovati oběti za hříchy. ⁴ A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán od Boha, jako i Aron. ⁵ Tak i Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším knězem, ale ten, kterýž řekl jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. ⁶ Jakž i jinde praví: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova. ⁷ Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval, a uslyšán jest i vysvobozen z toho, čehož se strašil. ⁸ A

ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil se poslušenství. ⁹ A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného, ¹⁰ Nazván jsa od Boha nejvyšším knězem podlé řádu Melchisedechova. ¹¹ O kterémž mnoho by se mělo mluvit, a to nesnadných věci k vypravení, ale vy jste nezpůsobných uší. ¹² Nebo měvše býti v tak dlouhém času mistři, opět potřebujete učeni býti prvním počátkům výmluvností Božích, a učinění jste mléka potřebující, a ne pokrmu hrubšího. ¹³ Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá slova spravedlnosti; (nebo nemluvně jest). ¹⁴ Ale dokonalých jest hrubý pokrm, totiž těch, kteříž pro zvyklost mají smysly způsobné k rozeznání dobrého i zlého.

6

¹ Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opět zakládajíce gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha, ² Křtů učení, vzkládání rukou, a vzkříšení z mrtvých, i soudu věčného. ³ A toť učiníme, dopustí-li Bůh. ⁴ Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci učinění byli Ducha svatého, ⁵ Okusili také dobrého Božího slova, a moci věka budoucího, ⁶ Kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znovu křižují Syna Božího, a v porouhání vydávají. ⁷ Země zajisté, kteráž často na sebe přicházející déšť pije, a rodí bylinu příhodnou těm, od

kterýchž bývá dělána, dochází požehnání od Boha. ⁸ Ale vydávající trní a bodláky zavržená jest, a blízká zlořečení, jejížto konec bývá spálení. ⁹ My pak, nejmilejší, nadějemeť se o vás lepších věcí, a náležitějších k spasení, ač pak koli tak mluvíme. ¹⁰ Neboť není nespravedlivý Bůh, aby se zapomenul na práci vaši a na pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu jeho, slouživše svatým, a ještě sloužíce. ¹¹ Žádámeť pak, aby jeden každý z vás až do konce prokazoval tu opravdovou pilnost k nabytí plné jistoty naděje, ¹² Tak abyste nebyli líní, ale následovníci těch, kteříž skrze víru a snášelivost obdrželi dědictví zaslíbené. ¹³ Abrahamovi zajisté zaslíbení čině Bůh, když neměl skrze koho většího přísáhnouti, přísáhl skrze sebe samého, ¹⁴ Řka: Jistě požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím tebe. ¹⁵ A tak trpělivě očekávaje, dosáhl zaslíbení. ¹⁶ Lidé zajisté skrze většího, nežli jsou sami, přísahají, a všeliké rozepře mezi nimi konec jest, když bývá potvrzena přísahou. ¹⁷ A takž Bůh, chtěje dostatečně ukázati dědicům zaslíbení svých neproměnitelnost rady své, vložil mezi to přísahu, ¹⁸ Abychom skrze ty dvě věci nepohnutelné, (v nichž nemožné jest, aby Bůh klamal), měli přepevné potěšení, my, kteříž jsme se utekli k obdržení předložené naděje. ¹⁹ Kteroutož máme jako kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a vcházející až do vnitřku za oponu, ²⁰ Kdežto předchůdce náš pro nás všel Ježíš, jsa učiněn podle řádu Melchisedechova nejvyšším knězem

na věky.

7

¹ Nebo ten Melchisedech byl král Sálem, kněz Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi, navracujícímu se od pobití králů, a dal jemu požehnání. ² Kterémužto Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprve vykládá se král spravedlnosti, potom pak i král Sálem, to jest král pokoje, ³ Bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátku dnů, ani skonání života nemaje, ale připodobněn jsa Synu Božímu, zůstává knězem věčně. ⁴ Pohledtež tedy, kteraký ten byl, jemuž i desátky z kořistí dal Abraham patriarcha. ⁵ A ješto ti, kteříž jsou z synů Léví kněžství přijímající, přikázání mají desátky bráti od lidu podle Zákona, to jest od bratří svých, ačkoli poslých z bedr Abrahamových, ⁶ Tento pak, jehož rod není počten mezi nimi, desátky vzal od Abrahama, a tomu, kterýž měl zaslíbení, požehnání dal. ⁷ A jistě beze všeho odporu menší od většího požehnání béře. ⁸ A tuto desátky berou smrtelní lidé, ale tamto ten, o němž se vysvědčuje, že jest živ. ⁹ A ať tak dím, i sám Léví, kterýž desátky béře, v Abrahamovi desátky dal. ¹⁰ Nebo ještě v bedrách otce byl, když vyšel proti němu Melchisedech. ¹¹ A protož byla-liť dokonalost spasení skrze Levítské kněžství, (nebo za toho kněžství vydán jest lidu Zákon,) jakáž toho byla potřeba, aby jiný kněz podle řádu Melchisedechova povstal, a nebyl již více podle řádu Aronova jmenován?

¹² A poněvadž jest kněžství přeneseno, musiloť také i Zákona přenesení býti. ¹³ Nebo ten, o kterémž se to praví, jiného jest pokolení, z kteréhožto žádný při oltáři v službě nebyl. ¹⁴ Zjevné jest zajisté, že z pokolení Judova posel Pán náš, o kterémžto pokolení nic z strany kněžství nemluvil Mojžíš. ¹⁵ Nýbrž hojněji to zjevné jest i z toho, že povstal jiný kněz podle řádu Melchisedechova, ¹⁶ Kterýžto učiněn jest knězem ne podle zákona přikázání tělesného, ale podle moci života neporušitelného. ¹⁷ Nebo svědčí Písmo, řka: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova. ¹⁸ Stalo se zajisté složení onoho předešlého přikázání, protože bylo mdlé a neužitečné. ¹⁹ Nebo ničehož k dokonalosti nepřivedl Zákon, ale na místo jeho uvedena lepší naděje, skrze niž přibližujeme se k Bohu. ²⁰ A to tím lepší, že ne bez přísahy. ²¹ Nebo onino bez přísahy kněžími učinění bývali, tento pak s přísahou, skrze toho, kterýž řekl k němu: Přisáhl Pán, a nebudeť toho litovati: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova. ²² Takt lepší smlouvy prostředníkem učiněn jest Ježíš. ²³ A také onino mnozí bývali kněží, protože smrt bránila jim vždycky trvati; ²⁴ Ale tento poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství. ²⁵ A protož i dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně. ²⁶ Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, nepoškořeného, odděleného od hříšníků, a jenž by vyšší nad nebesa učiněn byl, ²⁷ Kterýž by nepotřeboval

na každý den, jako onino kněží, nejprv za své vlastní hříchy oběti obětovati, potom za hříchy lidu. Neboť jest to učinil jednou, samého sebe obětovav. ²⁸ Zákon zajisté lidi mající nedostatky ustavoval za nejvyšší kněží, ale slovo přísežné, kteréž se stalo po Zákonu, ustanovilo Syna Božího dokonalého na věky.

8

¹ Ale summa toho mluvení tato jest, že takového máme nejvyššího kněze, kterýž se posadil na pravici trůnu velebnosti v nebesích. ² Služebník jsa svatyně, a pravého toho stánku, kterýž Pán vzdělal, a ne člověk. ³ Všeliký zajisté nejvyšší kněz k obětování darů a obětí bývá ustanoven, a protož potřebí bylo, aby i tento měl, co by obětoval. ⁴ Nebo kdyby byl na zemi, aniž by knězem byl, když by zůstávali ti kněží, kteříž obětují dary podle Zákonu, ⁵ Sloužíce podobenství a stínu nebeských věcí, jakož Mojžíšovi od Boha řečeno bylo, když dokonávati měl stánek: Hlediš, prý, abys udělal všecko ku podobenství, kteréžť jest ukázáno na hoře. ⁶ Nyní pak tento náš nejvyšší kněz tím důstojnějšího došel úřadu, čímž i lepší smlouvy prostředníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena. ⁷ Nebo kdyby ona první byla bez úhony, nebylo by hledáno místa druhé. ⁸ Nebo obviňuje Židy, dí: Aj, dnové jdou, praví Pán, v nichž vejdu s domem Izraelským a s domem Judským v smlouvu novou. ⁹ Ne podle smlouvy té, kterouž jsem učinil s otci jejich v ten den,

když jsem je vzal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Nebo oni nezůstali v smlouvě mé, a já opustil jsem je, praví Pán. ¹⁰ Protož tatoť jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíši je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. ¹¹ A nebudouť učiti jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznej Pána, protože mne všickni znáti budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich. ¹² Nebo milostiv budu nepravostem jejich, a na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více. ¹³ A kdyžť praví o nové, tedy pokládá první za vetchou; což pak větší a schází, blízké jest zahynutí.

9

¹ Mělať pak i první ona smlouva ustanovení z strany služeb a svatyni světskou. ² Nebo udělán byl stánek první, v kterémž byl svícen, a stůl, a posvátní chlebové, a ten sloul svatyně. ³ Za druhou pak oponou byl stánek, kterýž sloul svatyně svatých, ⁴ Zlatou maje kadidlnici, a truhlu smlouvy, všudy obloženou zlatem, kdežto bylo věderce zlaté, mající v sobě mannu, a hůl Aronova, kteráž byla zkvetla, a dsky zákona, ⁵ Nad truhlou pak byli dva cherubínové slávy, zastěňující slitovnici. O kterýchž věcech není potřebí nyní vypravovati o jedné každé obzvláště. ⁶ To vše když tak jest zřízeno, do prvního stánku vždycky vcházejí kněží, služby

vykonávající, ⁷ Do druhého pak jedinou v rok sám nejvyšší kněz, ne bez krve, kterouž obětuje sám za sebe, i za lidské nevědomosti. ⁸ Ěímž Duch svatý ukazuje to, že ještě nebyla zjevena cesta k svatyni, dokudž první stánek trval. ⁹ Kterýž byl podobenstvím na ten přítomný čas, v němžto darové a oběti se obětují, kteréž nemohou dokonalého v svědomí učiniti toho, kdož obětuje, ¹⁰ Toliko v pokrmích a v nápojích, a v rozličných umýváních a ospravedlňováních tělesných, až do času napravení, záležející. ¹¹ Ale Kristus přišed, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto stavení, ¹² Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou do svatyně, věčné vykoupení našel. ¹³ Nebo jestližeť krev býků a kozlů, a popel jalovice, pokropující poskvrněných, posvěcuje jich k očištění těla, ¹⁴ Ěím více krev Kristova, kterýžto skrze Ducha věčného samého sebe obětoval nepoškvrněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému? ¹⁵ A pro tu příčinu nové smlouvy prostředník jest, aby, když by smrt mezi to vkročila k vyplacení přestoupení těch, kteráž byla za první smlouvy, zaslíbení věčného dědictví přijali ti, jenž jsou povoláni. ¹⁶ Nebo kdež se děje kšaft, potřebí jest, aby k tomu smrt přikročila toho, kdož činí kšaft. ¹⁷ Kšaft zajisté těch, kteříž zemřeli, pevný jest, poněvadž ještě nemá moci, dokudž živ jest ten, jenž kšaft činil. ¹⁸ Protož ani první onen kšaft bez krve

nebyl posvěcován. ¹⁹ Nebo když Mojžíš všechna přikázání podle Zákona všemu lidu předložil, vzav krev telat a kozlů, s vodou a s vlnou červenou a s yzopem, tak spolu i knihy i všeho lidu pokropil, ²⁰ Řka: Tatoť jest krev Zákona, kterýž vám Bůh vydal. ²¹ Ano i stánku i všech nádob k službě náležitých rovně též krví pokropil. ²² A téměř všechno podle Zákona krví očišťováno bývá, a bez krve vylití nebývá odpuštění vin. ²³ Protož potřebí bylo, aby věci nebeských příkladové těmi věcmi očišťováni byli, nebeské pak věci lepšími oběťmi, nežli jsou ty. ²⁴ Neboť nevšel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž by byla příklad s pravou svatyní se srovnávající, ale právě v nebe všel, aby nyní přítomný byl tváří Boží za nás. ²⁵ Ne aby častokrát obětoval sebe samého, jako nejvyšší kněz vcházel do svatyně každý rok se krví cizí, ²⁶ (Sic jinak byl by musil častokrát trpěti od počátku světa,) ale nyní jednou při skonání věků, na shlazení hřícha skrze obětování sebe samého, zjeven jest. ²⁷ A jakož uloženo lidem jednou umřítí, a potom bude soud, ²⁸ Tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů; podruhé pak bez hříchu ukáže se těm, kteříž ho čekají k spasení.

10

¹ Zákon zajisté, maje stín budoucího dobrého, a ne sám obraz pravý těch věcí, jednostejnými, kteréž po všechna léta obětují, oběťmi nikdy nemůž přistupujících dokonalých učiniti. ² Sic

jinak zdalíž by již nepřestaly obětovány býti, protože by již neměli žádného svědomí z hříchů ti, jenž obětují, jsouce jednou očištěni? ³ Ale při těch obětech připomínání hříchů děje se každého roku. ⁴ Neboť možné není, aby krev býků a kozlů shladila hřichy. ⁵ Protož vcházeje na svět, dí: Obětí a darů nechtěl jsi, ale tělo jsi mi způsobil. ⁶ Zápalných obětí, ani obětí za hřích jsi neoblíbil. ⁷ Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně), abych činil, ó Bože, vůli tvou. ⁸ Pověděv napřed: Že obětí a darů, a zápalů, i obětí za hřích, (kteréž se podle Zákona obětují), nechtěl jsi, aniž jsi jich oblíbil, ⁹ Tehdy řekl: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně) abych činil, ó Bože, vůli tvou. Ruší první, aby druhé ustanovil. ¹⁰ V kteréžto vůli posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou. ¹¹ A všeliký zajisté kněz přistojí, na každý den službu konaje, a jednostejné často obětuje oběti, kteréž nikdy nemohou odjíti hříchů. ¹² Ale tento, jednu obět obětovav za hřichy, vždycky sedí na pravici Boží, ¹³ Již dále očekávaje, až by položení byli nepřátelé jeho za podnož noh jeho. ¹⁴ Nebo jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteréž posvěceni bývají. ¹⁵ Svědčíť pak nám to i sám Duch svatý. Nebo prve pověděv: ¹⁶ Tatoť jest smlouva, kterouž učiním s nimi po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a na myslech jejich napíše je, ¹⁷ Za tím řekl: A na hřichy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nezpomenou více. ¹⁸ Kdežť pak jest odpuštění jich, neníť potřebí více oběti za hřích.

¹⁹ Majíce tedy, bratří, plnou svobodu k vjíti do svatyně skrze krev Ježíšovu, ²⁰ Tou cestou novou a živou, kterouž nám způsobil skrze oponu, to jest tělo své, ²¹ A majíce kněze velikého nad domem Božím, ²² Přistupmež s pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce od svědomí zlého, ²³ A umyté tělo vodou čistou, držmež nepochybné vyznání naděje; (nebo věrnýť jest ten, kterýž zaslíbil.) ²⁴ A šetřme jedni druhých, k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích, ²⁵ Neopouštějíce společného shromáždění našeho, jako někteří obyčej mají, ale napomínajíce se, a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje. ²⁶ Nebo jestliže bychom dobrovolně hřešili po přijetí známosti pravdy, nezůstávalo by již více oběti za hříchy, ²⁷ Ale hrozné nějaké očekávání soudu, a ohně prudká pálivost, kterýž žráti má protivníky. ²⁸ Kdož by koli pohrdal Zákonem Mojžíšovým, bez lítosti pode dvěma neb třmi svědky umírá. ²⁹ Což se vám zdá, jak přísnějšího trestání hoden jest ten, kdož by Syna Božího pošlapával a krev smlouvy, kterouž byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení by měl, a duchu milosti potupu učinil? ³⁰ Známeť zajisté toho, jenž řekl: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán. A opět: Pán souditi bude lid svůj. ³¹ Hrozněť jest upadnouti v ruce Boha živého. ³² Rozpomeňtež se pak na předešlé dny, v nichžto osvíceni byvše, mnohý boj rozličných utrpení snášeli jste, ³³ Budto když jste byli i pohaněními i ssouženými jako divadlo učinění, budto účastníci učinění byvše

těch, kteříž tak zmítáni byli. ³⁴ Nebo i vězení mého čitelní jste byli, a rozchvátání statků svých s radosti jste strpěli, vědouce, že v sobě máte lepší zboží nebeské a trvanlivé. ³⁵ Protož neodmítejtež od sebe smělé doufanlivosti vaší, kterážto velikou má odplatu. ³⁶ Než potřebít jest vám trpělivosti, abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení. ³⁷ Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti má, přijde, a nebudeť meškati. ³⁸ Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se kdo jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v něm. ³⁹ Ale myť nejsme poběhlci k zahynutí, ale věřící k získání duše.

11

¹ Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných. ² Pro ni zajisté svědectví došli předkové. ³ Věrou rozumíme, že učinění jsou věkové slovem Božím, takže z ničeho jest to, což vidíme, učiněno. ⁴ Věrou lepší obět Bohu obětoval Abel, nežli Kain, skrze kteroužto svědectví obdržel, že jest spravedlivý, jakž sám Bůh darům jeho svědectví vydal. A skrze tu víru, již umřev, ještě mluví. ⁵ Věrou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto že jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu. ⁶ Bez víry pak nemožné jest líbiti se Bohu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává. ⁷ Věrou napomenut jsa od Boha Noé o tom, čehož ještě nebylo viděti, boje se, připravoval koráb

k zachování domu svého; skrze kterýžto koráb odsoudil svět, a spravedlnosti té, kteráž jest z víry, učiněn jest dědicem. ⁸ Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde. ⁹ Věrou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí v staních přebýváje s Izákem a s Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení. ¹⁰ Nebo očekával města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh. ¹¹ Věrou také i Sára moc ku početí semene přijala, a mimo čas věku porodila, když věřila, že jest věrný ten, jenž zaslíbil. ¹² A protož i z jednoho, a to již téměř umrtveného, rozplozeno jest potomků množství veliké, jako jest množství hvězd nebeských, a jako písek nesčíslný, kterýž jest na břehu mořském. ¹³ Podle víry zemřeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je viděvše, jim i věřili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a příchozí na zemi. ¹⁴ Nebo ti, kteříž tak mluví, zjevně to prokazují, že vlasti hledají. ¹⁵ A jistě, kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, měli dosti času zase se navrátiti. ¹⁶ Ale oni lepší vlasti žádají, to jest nebeské. Protož i sám Bůh nestydí se slouti jejich Bohem; nebo jim připravil město. ¹⁷ Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného obětoval ten, kterýž byl zaslíbení přijal, ¹⁸ K němuž bylo řečeno: V Izákovi nazváno bude tobě símě, ¹⁹ Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bůh i z mrtvých vzkřísiti; odkudžto jej jako z mrtvých vzkříšeného přijal. ²⁰ Věrou o budoucích věcech

požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau. ²¹ Věrou Jákob, umíraje, každému z synů Jozefových požehnání dával, a poklonil se podepřev se na vrch hůlky své. ²² Věrou Jozef, dokonávaje, o vyjití synů Izraelských zmínku učinil, a o kostech svých poručil. ²³ Věrou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů svých, protože viděli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu královského. ²⁴ Věrou Mojžíš, dorostlý již jsa, odepřel slouti synem dcery faraonovy, ²⁵ Vyvoliv sobě raději protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časné a hříšné pohodlí míti, ²⁶ Větší sobě pokládaje zboží nad Egypťské poklady pohanění Kristovo; nebo prohlédal k hojné odplatě. ²⁷ Věrou opustil Egypt, neboje se hněvu královského; nebo jako by viděl Neviditelného, tak se utvrdil. ²⁸ Věrou slavil hod beránka a vylití krve, aby ten, jenž hubil prvorozené, nedotekl se jich. ²⁹ Věrou přešli moře červené jako po suchu; o čež pokusivše se Egypťští, ztonuli. ³⁰ Věrou zdi Jericha padly, když je obcházeli za sedm dní. ³¹ Věrou Raab nevěstka nezahynula s neposlušnými, pokojně přijavši špehěře. ³² A coť mám více praviti? Nepostačít mi zajisté čas k vypravování o Gedeonovi, a Barákovi, a Samsonovi a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a prorocích. ³³ Kteříž skrze víru vybojovávali království, činili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvům, ³⁴ Uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče, zmocnění bývali v mdlobách, silní učiněni v boji, vojska zaháněli cizozemců. ³⁵ Ženy přijímaly

mrtvé své vzkříšené. Jiní pak roztahování jsou, neoblíbivše sobě vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení. ³⁶ Jiní pak posměchy a mrskáním trápeni, ano i vězeními a žaláři. ³⁷ Kamenováni jsou, sekáni, pokoušeni, mečem z mordováni; chodili v kožích ovčích a kozelčích, opuštěni, souženi, a zle s nimi nakládáno, ³⁸ jichžto nebyl svět hoden, po pustinách bloudivce, i po horách, a jeskyních, i v doupatech země. ³⁹ A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, ⁴⁰ Protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.

12

¹ Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce, odvrhouce všelike břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje, ² Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího. ³ A považte, kteraký jest ten, jenž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslech vašich hynouce. ⁴ Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojující. ⁵ A což jste zapomenuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synům mluví: Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš? ⁶ Nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce, a švihá každého, kteréhož za syna přijímá. ⁷ Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám podává jakožto synům. Nebo který jest

syn, jehož by netrestal otec? ⁸ Pakli jste bez kázně, kteréžto všickni synové účastni jsou, tedy jste cizoložnata, a ne synové. ⁹ Ano tělesné otce naše měli jsme, kteříž nás trestali, a měli jsme je u vážnosti; i zdaliž nemáme mnohem více poddáni býti Otci duchů, abychom živi byli? ¹⁰ A onino zajisté po nemnohé dny, jakž se jim vidělo, trestali, ale tento v věcech přeužitečných, totiž k tomu, abychom došli účastnosti svatosti jeho. ¹¹ Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičení byli. ¹² Protož opuštěných rukou a zemdlených kolen posilňte, ¹³ A přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo. ¹⁴ Pokoje následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný neužří Pána, ¹⁵ Prohlédajíce k tomu bedlivě, aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky, skrze něž by poškrvnění byli mnozí; ¹⁶ Aby někdo nebyl smilník, aneb ohyzdný, jako Ezau, kterýžto za jednu krmí prodal prvorozenství své. ¹⁷ Víte zajisté, že potom, chtěje dědičně dosáhnouti požehnání, pohrdnut jest. Nebo nenalezl místa ku pokání, ač ho koli s pláčem hledal. ¹⁸ Nebo nepřistoupili jste k hmotné hoře a k hořícímu ohni, a k vichru, a k mráкотě, a k bouři, ¹⁹ A zvuku trouby a k hlasu slov, kterýžto hlas kdož slyšeli, prosili, aby k nim nebylo více mluveno. ²⁰ (Nebo nemohli snésti

toho, což bylo praveno: A kdyby se i hovado dotklo hory, budeť ukamenováno, aneb šípem postřeleno. ²¹ A tak hrozné bylo to, což viděli, že i Mojžíš řekl: Lekl jsem se, až se třesu.) ²² Ale přistoupili jste k hoře Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k nescíslnému zástupu andělů, ²³ K veřejnému shromáždění a k církvi prvorozených, kteříž zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu soudci všech, a k duchům spravedlivých dokonalých, ²⁴ A k prostředníku Nového Zákona Ježíšovi, a ku pokropení krví, lépe mluvící nežli Abelova. ²⁵ Viztež, abyste neodpírali mluvícím. Nebo poněvadž onino neušli pomsty, kteříž odpírali tomu, jenž na zemi na místě Božím mluvil, čím více my, jestliže tím, kterýž s nebe mluví k nám, pohrdneme? ²⁶ Jehožto hlas tehdáž byl zemí pohnul, nyní pak propověděl, řka: Ještěť já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem. ²⁷ A to, že dí: Ještěť jednou, světle ukazuje pohnutelných věcí přenesení, jakožto rukama učiněných, aby zůstávaly ty, jenž jsou nepohnutelné. ²⁸ Protož království přijímající nepohnutelné, mějmež milost, skrze kteroužto služme libě Bohu, s vážností a ucitvostí. ²⁹ Neboť Bůh náš jest oheň spalující.

13

¹ Láska bratrská zůstávejž mezi vámi. ² Na přívětivost k hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří, nevěděvše, anděly za hostě přijímali. ³ Pomněte na vězně, jako byste spolu věžňové byli, na soužené, jakožto ti, jenž také v

těle jste. ⁴ Poctivěť jest u všech lidí manželství a lože nepoškrvněné, smilníky pak a cizoložníky souditi bude Bůh. ⁵ Obcování vaše budiž bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. Onť zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe tak, aniž tě opustím; ⁶ Tak abychom doufanlivě říkali: Pán spomocník můj, aniž se budu báti, by mi co učiniti mohl člověk. ⁷ Zpomínejte na vůdce vaše, kteříž vám mluvili slovo Boží, jejichžto jaký byl cíl obcování, spatřující, následujtež jejich víry. ⁸ Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky. ⁹ Učením rozličným a cizím nedejte se točiti. Výborněť jest zajisté, aby milostí upevněno bylo srdce, a ne pokrmy, kteříž neprospěli těm, jenž se jimi vážali. ¹⁰ Mámeť oltář, z něhož nemají moci jísti ti, jenž stánku slouží. ¹¹ Nebo kterýchž hovad krev vnášína bývá do svatyně skrze nejvyššího kněze za hřích, těch pálena bývají těla vně za stany. ¹² Protož i Ježíš, aby posvětil lidu skrze svou vlastní krev, vně za branou trpěl. ¹³ Vyjděmež tedy k němu ven z stanů, pohanění jeho nesouce. ¹⁴ Neboť nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme. ¹⁵ Protož skrze něho obětujme Bohu obět chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho. ¹⁶ Na účinnost pak a na sdílnost nezapomínejte; nebo v takových obětech zvláštní svou libost má Bůh. ¹⁷ Povolni buďte správcům vašim a poslušni buďte jich; oniť zajisté bdějí nad dušemi vašimi, jako ti, kteříž počet mají vydati; ať by to s radostí činili, a ne s stýskáním. Neboť by vám to nebylo

užitečné. ¹⁸ Modltež se za nás; doufámeť zajisté, že dobré svědomí máme, jakožto ti, kteříž se chceme ve všem chvalitebně chovati. ¹⁹ Pročež prosímť vás, abyste to hojněji činili, abych tím dříve navrácen byl vám. ²⁰ Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy věčné Pastýře ovcí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše, ²¹ Učiniž vás způsobné ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle jeho, působě v vás to, což jest libé před obličejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na věky věků. Amen. ²² Prosímť pak vás, bratří, snestež trpělivě slovo napomenutí tohoto; neboť jsem krátce psal vám. ²³ Věztež o bratru Timoteovi, že jest propuštěn, s kterýmžto, (přišel-li by brzo), navštívím vás. ²⁴ Pozdravtež všech správců svých, i všech svatých. Pozdravují vás bratři z Vlach. ²⁵ Milost Boží se všemi vámi. Amen. K Židům psán jest z Vlach po Timoteovi.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last
Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmata Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 13 Dec 2023

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900